

HET DANKOFFER

DOOR CATHARINA BRONSVELD

NIJCKERK - G.F. CALLENBACH

Het dankoffer

door Catharina Bronsveld

G. F. CALLENBACH - UITGEVER - NIJKERK

1. DE VERJAARDAG

Op 'n zonnigen morgen in Juni werd Roelof van Waveren heel vroeg wakker. Op 'tzelfde oogenblik dat hij z'n oogen opendeed, wist hij: er is iets héél prettigs. Toen kwam hij met 'n ruk overeind en zei bij zichzelf: „en dat is, dat ik jarig ben!” Meteen gingen z'n oogen naar den knop aan 't voeteneind van z'n bed, en zooals hij verwacht had, hing daar 'n pakje. Een pakje met een bloem er aan gebonden — een groote pioenroos. Zoo lang hij zich herinneren kon, en hij werd nu al negen jaar, had er, als hij 's morgens op z'n verjaardag wakker werd, een pakje met een bloem aan den knop van z'n bed gehangen. Dat deed moeder. Altijd op den avond voor hun verjaardag, als ze vast sliepen, hing moeder dat bij haar kinderen aan hun bed. Als je dan 's morgens vroeg op je verjaardag wakker werd en je zag dat, dan kreeg je al dadelijk zoo'n echt feestelijk gevoel. Moeder bedacht altijd van die leuke dingen. Heel nieuwsgierig was Roelof wat er in z'n pakje zou zitten, terwijl hij heel zachtjes naar 't voeteneind van z'n bed kroop en 't pakje lospeuterde. Hij deed zoo zachtjes, omdat hij z'n broer Karel, die in dezelfde kamer sliep, niet wakker wilde maken. Karel was al 'n groote jongen, veertien jaar was hij. Hij ging op 't Gymnasium en had erg veel drukte en baasde graag over Roelof. Daarom wilde Roelof het pakje liever op z'n eentje openmaken. 't Leek hem prettiger er eerst alleen wat van te genieten. Hij maakte de pioenroos voorzichtig van 't pakje los, aaide even met z'n wijsvinger langs de fluweelige, roode blaadjes en stak de roos toen voor in z'n pyama-jasje. Hè, wat stond dat rood eenig tegen 't licht gestreepte jasje! Bijna had hij hardop iets geroepen, zoo mooi vond

hij 't! Nog net bijtijds hield hij z'n mond. Maar nu 't pakje! Vierkant was 't. Wat zou er in zitten? Roelof was zóó benieuwd. Toen hij 't touwtje en papier er had afgedaan, kwam een kartonnen doosje te voorschijn, en in dat doosje lag een van Roelof's vurigste wenschen — een prachtige groote tol. Zou hij muziek maken? Vast wel — even probeeren op den grond. Roelof was op 't punt z'n bed uit te springen, toen hij zich bedacht, dat hij dan Karel wakker zou maken. En behalve dat hij dat niet wilde, mocht het ook niet. Moeder had als regel ingesteld, dat de jongens elkaar niet wakker mochten maken. Dat gaf maar aanleiding tot kibbel-, zelfs wel tot vechtpartijen. Roelof bleef dus in bed. Je kon je verjaardag toch niet beginnen met ongehoorzaam te zijn! Hij zou nu maar eens probeeren of de tol in bed wilde afloopen. Een eind laken trok hij zoo strak mogelijk over de matras en wond den tol op. Maar de tol wilde natuurlijk op het laken niet afloopen, viel dadelijk, zonder geluid te maken, om. Roelof probeerde het nog eens en nog eens, maar 't ging niet. Hij wilde den tol juist weer in 't doosje bergen, toen hij ineens Karel's vroolijke stem hoorde roepen. . . .

„Hallo, feestvarken! geféliciteerd, hoor! Wat heb je daar?” Al pratende was Karel uit z'n bed gesprongen en naar Roelof toegelopen. „En, o, zeg,” ging hij voort, „wat ben jij reuze-mooi met die pioenroos in je pyama, een paaschos is er niets bij!”

„Toe, Karel, plaag me nou 's niet vandaag,” smeekte Roelof.

„Och, jong, ik plaag niet, ik maak maar 'n beetje gekheid, daar moet je tegen kunnen. Maar kom nou 's uit je bed, dan zullen we dien tol eens afzetten. 't Is een prachtstuk, hoor, en hij zal zeker fijn muziek maken ook.”

De jongens gingen nu samen op den grond zitten en Karel zei:

„Geef maar op, dan zal ik 'm afzetten!”

„Zal ik wel doen,” zei Roelof, „'t is *mijn* tol.”

„Kun je niet,” beweerde Karel.

„Zul je zien van wèl.”

„Nou, toe dan!”

Maar 't lukte niet; toen Roelof den tol had afgezet, beschreef hij 'n paar wankelachtige cirkels en viel toen om.

„Nou, wat heb ik gezegd!” riep Karel triomfantelijk.

„Laat je groote broer, die, zooals je weer ziet, op alle mogelijke gebied zooveel meer ondervinding heeft dan zoo'n mannetje als jij, dat pas komt kijken, je nu maar eens voordoen hoe je met dien tol moet omgaan. Je windt hem niet lang genoeg op en zet hem niet stevig genoeg op den grond.”

Roelof zuchtte even, maar gaf den tol toch uit z'n handen.

„Zóó moet je doen!” zei Karel en meteen zette hij den tol af en daar zwierde hij in sierlijke cirkels over den grond en maakte een allerleukst muziekgeluid, dat telkens veranderde als je een van de zes gekleurde kartonnen ringen, die bij den tol hoorden, er op gooide. Eenig was 't!

„Nou ik!” zei Roelof, toen de tol eindelijk afgeloopen en op zij gerold was. En waarlijk, nu hij deed, zooals Karel 't hem gewezen had, lukte 't bij hem ook. Weer cirkelde de tol al muziek makend in 't rond. Roelof genoot, wat 'n leuk begin van den dag was dat! Wat was hij blij, dat hij niet met Karel over den tol was gaan kibbelen, maar 'm dadelijk door hem had laten afzetten, hoewel hij 't even wel héél naar had gevonden om 'm uit z'n handen te geven.

En toen kwam Juf binnen. Roelof sprong op. „O, Juf, kijk 's, kijk 's!”

„O, m'n jongen,” zei Juf, „wat loopt ie mooi! Maar laat ik je nou eerst 's féliciteeren.”

En meteen pakte Juf Roelof op, zoo groot als ie was, en nam 'm op haar arm, en gaf 'm 'n zoen. Juf was al bij Roelof's ouders, toen hij geboren werd, en ze vond altijd, dat hij ook 'n beetje van haar hoorde.

„Hartelijk geféliciteerd, m'n lieve ventje,” zei ze, „en ik hoop, dat je van 't jaar heel gelukkig zult zijn.”

En toen ging de deur weer open, en daar had je Lucie en Marietje, Roelof's zusjes, twaalf en tien jaar oud.

„O, Roeltje, nou is je jaardag er eindelijk!” zei Lucie.

„Vind je 't niet heerlijk, ben je niet blij? Ik féliciteer je, hoor! Laat ik je 's even pakken!”

„En ik ook, ik ook, en 'k féliciteer je ook!” stemde Marietje mee in.

Roelof liet zich het zusterlijk geknuffel even welgevalen, maar toen riep hij:

„Maar nou moeten jullie m'n nieuwen tol eens zien draaien, hij loopt reuze!”

„Zat die in 't pakje aan je bed?” vroeg Lucie.

„Ja, leuk toch van Moeder, die pakjes aan je bed op je jaardag, hè?”

„Eenig!” vond Marietje, „en wat 'n mooie pioenroos, 'k zal 'm gauw in 't water zetten, 't is zonde als hij heelemaal verlept.”

„Ja,” zei Juf, „geef maar hier!”

En terwijl Juf de pioenroos in 't water zette, wond Roelof den tol weer op. En o, wat deed hij 't weer mooi, 't was alsof hij ook wist dat Roelof jarig was en alsof hij er zelf plezier in had, zoo vroolijk draaide hij in 't rond en zoemde hij zijn muziekje.

„Nou, meisjes!” riep Karel, „dat 's nog eens 'n tol, wat?” „Schitterend!” vond Lucie, „laten we om hem heen dansen.”

„Hè ja! hè ja!” riepen de drie anderen. En de vier kinderen namen elkaar bij de hand en deden een vroolijk rondedansje om den tol. Wat hadden ze 'n schik! Juf stond er glimlachend naar te kijken. Maar toen de tol afgelopen was en Roelof hem weer wou opwinden, kwam Juf tusschenbeide.

„Neen, kinders, nu is 't genoeg, nu moeten jullie je gaan aankleeden, anders zijn jullie niet bijtijds klaar, 't is al zeven uur.”

„Ja, dan moeten we voortmaken,” zei Lucie.

Om halfacht gingen de kinderen, zooals iederen dag de gewoonte was, naar de slaapkamer hunner ouders, waar ze dan allen samen enkele oogenblikken nederknielden om den dag met gemeenschappelijk gebed te beginnen.

Toen ze dezen morgen binnenkwamen, stond moeder met wijdgeopende armen. Roelof vloog er in en toen moeder haar jarigen jongen gelukwenscht en gekust had, kreeg vader een beurt. Daarop knielden ze allen samen en droeg vader hen allen en in 't bijzonder zijn jarig kind op aan den Vader in

Een vroolijk rondedansje.

den hemel en hij eindigde het korte gebed met de woorden: „Geef, dat wij met de hulp van Uwen Geest er naar trachten, niet alleen heden, maar alle dagen, te doen wat rein en goed is in Uwe oogen.”

En toen gingen ze allen samen naar beneden en kwam voor Roelof het heerlijk oogenblik van 't cadeautjes krijgen.

Van vader en moeder kreeg hij een schooltasch, een mooie leeren — een echte groote-jongenstasch! Of hij daar blij mee was! Z'n vriend Robbie had er net zoo een. Van Lucie en Marietje kreeg hij 'n verfdoo en van Karel een allerleukst kleurboek. Juf gaf hem een puzzle en Mien, het dienstmeisje, een plak chocolade.

Toen Roelof alles bekeken en iedereen bedankt had, zei vader:

„En nu gaan we gauw ontbijten. Morgen is er nog een verrassing voor Roelof in den tuin. Eigenlijk had die er vandaag moeten zijn. Maar...”

„O, een konijn, een konijn!” viel Roelof vader in de rede.

„Zou je denken?” vroeg vader.

„O, vast, Vader, 't is m'n vurigste wensch!” zei Roelof.

„Maar vurige wenschen worden niet altijd vervuld, m'n jongen!”

„O, maar deze konijn-wensch wel! En hoe komt het, dat 't konijn er vandaag nog niet is?” wilde Roelof weten.

„Maar jongen, wie zegt je toch voor zoo vast, dat je een konijn krijgt? Wacht, ik zal je een briefje voorlezen, dat ik gisteravond kreeg en waar in staat, hoe 't komt, dat de verrassing er vandaag niet is. En vader las:

„Geachte mijnheer!

Doordat ik twee dagen met zware verkoudheid op bed moest liggen, heb ik wat UED. voor UEDeles

zoontje bestelde, niet bijtijds klaar kunnen krijgen. Het afwerken van zoo iets valt ook niet mee. Het spijt me reusachtig, dat ik UED. moet teleurstellen, maar tegen ziekte kan niemand. Vandaag hoop ik echter de laatste hand te leggen aan het door UED. bestelde en zal het morgen vóór twaalf uur bij UED. komen afleveren, en hoop de afmetingen en de kleur, waarvoor ik groen koos, naar UEd's genoegen zullen zijn. Ik zal...."

„Nu ja, wat er verder volgt, doet er niet toe,” brak vader af.

„Nee, dan is 't toch geen konijn,” zei Roelof een beetje teleurgesteld.

„Groene konijnen heb je ten minste niet,” zei Lucie.

„Dat zou anders wel leuk zijn,” vond Marietje. „Eenig, een groen konijn met roode oogen!”

„Maar als 't geen konijn is, wat is 't dan?”

„'t Is geen haas en geen konijn!
Sakkerloot! wat zou 't zijn?”

neuriede Karel.

De meisjes grinnikten; Roelof deed alsof hij 't niet hoorde.

„Je zult tot morgen geduld moeten hebben,” zei moeder. „Maar, kom vent, schiet nu eens op en ga je boterham eten.”

„Ja, ik moet ook voortmaken, ik laat de patiënten niet graag wachten,” zei vader.

Roelof's vader was dokter te Heemstede. Ze woonden in een aardig landhuis met grooten tuin. Karel en Lucie gingen te Haarlem op school, waar ze iederen morgen

met de tram van 8.15 heentrokken. Karel was op 't Gymnasium en Lucie op de meisjes-H.B.S. Marietje en Roelof gingen nog in Heemstede op school.

„En hoe luidt het programma voor de feestelijkheden van vandaag?” vroeg vader.

„De jubilaris houdt om twee uur receptie op 't stadhuis, daarna défilé van al de plaatselijke vereenigingen met vaandels, of andersom, daar heeft 't comité nog ruzie over, van avond sérenade en vuurwerk,” zei Karel.

Roelof keek eenigszins verschrikt op. Hij begreep maar half wat Karel zeide. „Nee, toch, hè Moeder?”

„Och, jongen, hij houdt je natuurlijk weer voor de mal,” zei Lucie.

„Nare aap!” schold Roelof.

„Aap! Aap! Bedenk eens wien je voor hebt!”

„Kom jongens, nu geen geharrewar,” kwam moeder tuschenbeide. „Karel en Lucie, jullie moeten weg, 't is hoog tijd!”

Toen het tweetal met 't noodige rumoer vertrokken was, vroeg vader nog eens: „Maar zonder gekheid, hoe vieren we vandaag Roelof's verjaardag?”

„Ik heb 'n prachtig plan,” zei moeder. „Robbie komt natuurlijk den heelen dag hier. 't Treft zoo heerlijk, dat 't vandaag Woensdag is en dus 'n vrije middag. Na de koffie dacht ik dan met Roelof en Robbie en Lucie en Marietje met de tram naar Bloemendaal te gaan en de rozen-tentoonstelling te bekijken, die daar op 't oogenblik is.”

„En Karel, mag die niet mee?” vroeg Marietje.

„Natuurlijk, maar ik denk, dat Karel liever gaat tennissen,” antwoordde moeder. „Nu, en dan moesten we op „Duin en Daal” gaan theedrinken, daar zit je zoo heerlijk koel bij 't water op zoo'n warmen dag als vandaag.

Als we dan thuiskomen, hebben we feestmaaltijd. Juf en ik hebben een verrukkelijk menu opgemaakt van Roelof's lievelingskostjes, hè Juf?"

„Nou en of," zei Juf, „we zullen smullen, hoor!"

„En dan van avond," ging moeder voort, „komen Juf's neefjes en nichtjes en doen we spelletjes in den tuin."

„En worden de lampions opgehangen?"

„Ja, zeker, dat doen we immers altijd op de zomer-verjaardagen."

„k Heb er de kaarsen al in," zei Juf.

„O, Moes, wat hebt u dat alles eenig bedacht," zei Roelof.

„Dol!" vond Marietje.

„Nu, ik denk ook, dat het een heerlijk dagje belooft te worden," zei vader. „Maar kom jongens, nu jullie naar school en ik naar m'n kamer."

2. DE KOMST VAN DE VERRASSING

Aan 't eind van iederen verjaardag vond Roelof altijd, dat hij nog nooit zoo'n heerlijken verjaardag had gehad als juist dezen laatsten. Dat dacht hij ook nu weer, toen hij op den avond van zijn negenden verjaardag om halfelf naar z'n bed ging. Nog nooit was hij zóó laat naar bed gegaan! Maar 't was zulk mooi, warm weer en zoo verrukkelijk in den tuin, dat vader en moeder maar een beetje gedaan hadden, alsof ze niet wisten, hoe laat 't al wel was. Terwijl hij zich uitkleedde, ging hij in gedachten den heelen dag nog eens na. Alles was even prettig geweest. Eerst 's morgens met dien tol en al die andere cadeautjes. Wat leek 't al lang geleden, dat hij dat allemaal kreeg — er was dien dag dan ook zooveel gebeurd! 't Ritje met de tram naar en van Bloemendaal was ook fijn en die rozen-tentoonstelling zoo eenig mooi!

En wat hadden ze toen gezellig te „Duin en Daal” gezeten, waar een leuk, vroolijk strikje was. En dan de feestmaaltijd! Juf had de tafel zoo beeldig versierd met lathyrus en o, wat hadden ze gesmuld. Hoe gezellig was 't ook geweest, dat vader heelemaal niet voor een patiënt was weggeroepen, zooals anders nogal eens gebeurde,

Roovertje spelen.

juist als je allemaal zoo knus bij elkaar zat. En aan 't dessert had vader een toast op hem geslagen en hadden ze allemaal met hem geklonken en „Lang zal hij leven!” gezongen en driemaal „Hiep, hiep, hoera!” geroepen. Dat deden ze altijd op alle verjaardagen. En wat 'n pret hadden ze na den eten in den tuin gehad! Roovertje hadden ze gespeeld en verstoppertje. Met z'n negenen waren

ze geweest — vier neefjes en nichtjes van Juf en Robbie en zij vieren. Karel had ook meegedaan, al was hij dan ook al veertien. En leuke dingen, dat hij telkens had weten te bedenken — eenig! En toen 't een beetje donker werd, had Juf de lampions aangestoken. Wat leek de tuin toen ineens anders met al die lichtjes op! Zoo geheimzinnig! 't Perk met rhododendrums, dat toch heusch zoo heel groot niet was, leek wel een bosch, en zóó diep, dat je je best kon voorstellen, dat een reus er zich in verstoppen kon. En toen een klein koeltje alle blaadjes zacht bewoog en de kaarslichtjes in de lampions deed flikkeren, was 't precies alsof er overal kabouterjes rondsprongen. Hij had er z'n oogen niet kunnen afhouden toen ze tot slot van den avond nog een poosje in de veranda hadden gezeten. Allerlei liederen hadden ze toen gezongen en limonade gehad en taartjes.

„O, 't was een dag geweest, om nooit te vergeten,” was de slotsom van Roelof's overdenkingen toen hij z'n hoofd op z'n kussen legde. Hij sliep bijna dadelijk in, maar had toch nog tijd gehad om te denken: „En wat zoo heerlijk is, 't is nog niet uit, morgen is er die verrassing nog!”

Hij droomde net, dat een blauw en een groen konijn krigertje speelden in z'n bed, toen hij Juf's stem, die heel uit de verte scheen te komen, hoorde zeggen:

„Kom, Roelof, vent, sta eens op, 't is zeven uur!”

„Hè? Wat? 'k Ben net in bed,” zei Roelof, terwijl hij Juf met kleine lodderoogjes aankeek en zich omdraaide om weer te gaan slapen.

„Neen, Roelof,” drong Juf aan, „niet weer gaan slapen, opstaan moet je.”

„Ik zal 'm eens komen schudden!” riep Karel.

Of dàt hielp!

„Dat zul je laten!” schreeuwde Roelof, ineens klaar wakker en stond meteen naast z'n bed.

„Van avond maar eens vroeg op stok, om de schâ weer in te halen,” zei Juf. „En kleeed je nu vlug aan, Roel, en denk aan je ooren!”

Onder 't aankleeden en aan 't ontbijt, praatte Roelof aldoor over de verrassing, die er zou zijn, als hij om twaalf uur uit school kwam. Hij was er toch zóó nieuwsgierig naar!

Karel deed er de gekste veronderstellingen over, zoodat ze allemaal telkens schaterden van 't lachen.

Op school had Roelof dien morgen niet veel aandacht bij zijn werk. De juffrouw zag 't gelukkig een beetje door de vingers. „Gisteren jarig geweest,” dacht ze, „zeker laat naar bed gegaan en nog wat moe van 't feestvieren.”

Om twaalf uur holde Roelof, Marietje en Robbie achter hem aan, in éénen ren naar huis, de achterdeur in en de huiskamer binnen.

„O, Moeder, Moeder, is mijn verrassing er?” riep hij.

„Ja, die is er. Maar kinderen, wat zien jullie rood! Hoe kunnen jullie nu zóó hollen bij zóó'n hitte!”

„O, dat voelen we niet! Maar waar ergens in den tuin is, ligt of staat de verrassing?” vroeg Roelof. „Mogen we gaan zoeken?”

„Neen, vent, vader wou je de verrassing graag zelf wijzen. Hij zou z'n best doen om zoo vroeg mogelijk thuis te komen. Robbie, jij wilt zeker wel blijven koffiedrinken, niet?”

„O ja, mevrouw, graag, ik ben ook zóó nieuwsgierig!”

„Goed, bel dan je tante maar even op.”

Robbie Baanders, Roelof's vriendje, was een eenig kind. Z'n moeder was gestorven toen hij nog pas vijf jaar oud

was. Maar hij kon zich toch nog best herinneren hoe heerlijk 't was als hij bij haar op schoot zat en zij hem zoo mooi vertellen kon. En hoe prettig was 't niet geweest, als ze met hem wandelen ging of met hem en vader in den tuin speelde! O, hij verlangde dikwijls vreeselijk naar haar, al was vaders zuster, tante Marie, die nu 't huishouden bij hen deed en voor hem zorgde, ook heel lief voor hem, maar 't kon zóó stil bij hen zijn! Vader, die een kantoor in Haarlem had, kwam meestal pas tegen vijf uur thuis. O, wat zou hij graag net als Roelof een broer en zusjes hebben gehad. 't Was altijd zoo vroolijk en gezellig bij Roelof thuis. Gelukkig mocht hij in 't gastvrije doktershuis net zoo dikwijls komen als hij wou.

„Je moet maar denken, dat je 'n soort broertje van Roelof bent, hoor Robbie,” had mevrouw Van Waveren eens tegen hem gezegd, „je mag hier gerust altijd in- en uitloopen, alsof je thuis bent.”

Nu, dat deed hij dan ook. Hoe genoot de kleine, eenzame, moederlooze jongen van al de liefde en hartelijkheid, waarmede hij zich bij Roelof thuis altijd omringd voelde!

Juist was Robbie klaar met telefoneeren, toen Dr. Van Waveren met z'n auto het hek indraaide. De kinderen vlogen naar de voordeur.

„Hallo, Vader, de verrassing is er!” riep Roelof, „gaat u gauw mee om ze ons te wijzen?”

„Zouden we maar niet eerst koffiedrinken?” vroeg vader, terwijl hij uit de auto stapte, en moeder, die de kinderen gevolgd was, een knipoog gaf.

„Ja, dat zou misschien wel verstandig zijn,” vond moeder.

„O, neen, Vader, Moeder, we kunnen heusch niet langer

wachten. Toe, laten we nu eerst naar de verrassing gaan kijken!" drong Roelof aan.

„Nu, vooruit dan maar!" zei vader.

En even later stonden ze met z'n vijven voor de verrassing. O, Roelof kon z'n oogen haast niet gelooven! Want wat stond daar onder een afdakje tegen de schuur aan?

„Nu, vooruit dan maar!" zei vader.

— een keurig groen geverfd konijnenhok en daar sprong vroolijk in rond het mooiste en liefste en witste konijn, dat je je maar kunt voorstellen. Roelof stond even sprakeloos van blijdschap te kijken.

„Nu, vent, wat zeg je van de verrassing, ben je er blij mee?"

„O, Vader, zoo vreeselijk!" zei Roelof, terwijl hij z'n vader om den hals vloog, „k heb nooit zóó'n groot en

spierwit konijn gezien, en wat heeft ie 'n mooie oogen!" „'t Is een schat!" riep Marietje verrukt uit.

„Ja," zei Robbie, „reusachtig."

„Zou hij niet eens wat eten moeten hebben?" vroeg moeder. „Roel, ga eens. . . o, kijk, daar komt Juf al aan met wat lekkers voor 'm!"

„O, Juf, Juf, hebt u 't konijn al gezien?" riepen de kinders.

„Ja, of ik. Wat zeggen jullie wel van zoo'n lief dier? En wat 'n fijn hok, hè? Kijk 's, hier heb ik wat sla-blaadjes en brood voor 'm."

Met z'n allen stonden ze er naar te kijken, hoe 't konijn smulde.

„Eenig, die neus, die aldoor op-en-neer wipt!" vond Marietje.

„Maar dat doet jouw neus ook, als je eet, wist je dat niet?" vroeg vader.

„Och, die Vader toch!" zei Marietje en ging aan vaders arm hangen.

„Maar kom, jongens, nu gaan we koffiedrinken. 't Konijn loopt niet weg, maar de tijd wel," zei vader.

„Wat zullen Karel en Lucie ook opkijken, als ze van middag thuiskomen, of weten ze 't, Vader, dat de verrassing een hok met een konijn was?" vroeg Roelof.

„Ja, ze waren in 't geheim, maar gezien hebben ze er natuurlijk toch nog niets van."

Gedurende den koffiemaaltijd was het konijn *het* onderwerp van gesprek. Roelof, Robbie en Marietje waren er niet over uitgepraat. Ze moesten er alles van weten. Bij wien vader 't konijn had gekocht, wie 't hok had gemaakt, o, en nog van allerlei meer. Vader had bijna geen tijd om te eten, zooveel vragen moest hij beantwoorden. Het konijn, vertelde vader, had hij van een dankbaren

patiënt gekregen. „Jullie weet nog wel,” zei hij, „dat ik van 't voorjaar zoo dikwijls naar Jansen ging, den tuinman van meneer De Wit, die toen zoo erg ziek was. Nu, toen ik voor een dag of veertien afscheid bij hem ging nemen, vroeg hij of ik z'n konijnen eens zien wou en of hij mij ook plezier kon doen met een mooi wit raskonijn voor een van m'n kinderen. Dadelijk dacht ik toen aan jouw vurigen wensch, Roelof, om een konijn te bezitten en ik zei hem, dat ik dolgraag een van die pracht-konijnen voor jou wilde hebben. Maar omdat ik eerst nog een hok moest laten maken, vroeg ik of hij 't konijn bewaren wou tot 't hok klaar was.”

„En wie heeft 't hok gemaakt?” vroeg Robbie.

„Dat heb ik laten timmeren door Van Zijl. Jullie weet wel, dat gepensionneerde ambtenaartje, dat in dat kleine huisje vlak bij de kerk woont. Hij kan van allerlei knutselen en verdient graag wat bij zijn kleine pensioentje. Hij is verbazend handig en heeft van een heeleboel dingen verstand. Jullie moet maar eens opletten hoe practisch hij het hok in elkaar heeft gezet.”

„Hoe dan, Vader?”

„Ten eerste is 't juist van de goede grootte voor een of twee konijnen. Het is wreed om een konijn in een te klein hokje te zetten, waarin het zich ternauwernood bewegen kan. En toch zie je dat zoo dikwijls. Dan heeft hij vier flinke pooten onder 't hok gemaakt, want 't is voor een konijn veel te vochtig, als z'n hok plat op den grond staat. Van die vier pooten zijn de twee achtersten iets korter dan de twee voorsten, zoodat de bodem, waarin hier en daar gaten zijn aangebracht, iets achterover helt. Dat is voor den waterafvoer, over den bodem kan dan iederen dag wat droog hooi of stroo worden gelegd. Achter in 't hok heeft hij, zooals jullie misschien

gezien hebt, door een schotje een donkere afdeeling maakt."

„Ja," zei moeder, „dat zag ik en ik heb al gedacht waar dat voor dient."

„Dat is, omdat 't konijn graag in 't donker zit, als 't heel warm is, ook beschut dat schotje hem bij felle kou. Verder heeft hij het dak met asfalt-papier afgedekt, zoodat het waterdicht is."

„Ik wist niet, dat er zooveel vast zat aan 't maken van een konijnenhok," zei Robbie.

„Nee, ik ook niet," bekende vader. „Ik heb bij Jansen en Van Zijl heel wat wijsheid opgedaan over konijnenhokken en de behandeling van konijnen."

„Behandeling van konijnen," herhaalde Roelof, „is daar dan iets bijzonders van te weten? Je bent lief voor je konijn en daarmee uit."

„Ja, als je veel van beesten houdt, zooals jij, Roelof, dan spreekt 't vanzelf, dat je lief voor je konijn bent. Maar met lief zijn alleen kom je er niet. Er komt nog veel meer kijken. In de eerste plaats is het konijn een heel zindelijk dier. Het voelt zich echt ongelukkig en onbehaaglijk als z'n hok niet iederen dag wordt schoongemaakt. Voortaan moet het dus een van je dagelijksche werkjes zijn, Roelof, om je konijnenhok schoon te maken. Nu denk je, dat je dat altijd een leuk werkje zult vinden, maar als 't nieuwtje er af is, en 't is eens heel warm of heel koud, zal er wel eens een dag komen, dat je er geen zin in hebt. En toch moet het. En niemand mag je er mee helpen. De tuinman niet, en Juf niet en Mien niet en Marietje niet...."

„Maar ik toch wel," viel hier Robbie vader in de rede, „we helpen mekaar altijd met alles."

„Nu, voor jou zal ik dan een uitzondering maken," zei

vader met 'n glimlach, „maar 't is Roelof's konijn, dus Roelof is er verantwoordelijk voor dat 't hok altijd schoon is. Beloof je me, dat je er altijd trouw voor zult zorgen, m'n jongen?”

„Natuurlijk, Vader, en ik zal 't wel niet gauw vervelend vinden, denk ik,” antwoordde Roelof, „ik zal zóóveel van 'm houden, dat ik graag alles voor 'm doe.”

„En wat moet Roel nog meer doen om voor z'n konijn te zorgen?” vroeg Marietje.

„O, nog 'n heeleboel, maar dat kan ik nu niet allemaal vertellen, dat moet maar wachten tot vanmiddag. Nu heb ik geen tijd meer, want daar hoor ik Mien al aankomen.”

Meteen werd er aan de deur getikt.

„Dokter, er zijn drie patiënten in de wachtkamer,” kondigde Mien aan.

„Ik kom,” zei vader en was in 't zelfde oogenblik verdwenen. „Patiënten moest je zonder strikte noodzakelijkheid nooit laten wachten,” zei vader altijd.

De kinderen bestormden nu moeder en Juf met vragen over konijnen en konijnen-hokken en alles wat er maar over konijnen te vragen was. Maar moeder en Juf, die in hun jeugd nooit buiten hadden gewoond, wisten niet veel antwoord te geven, ze hadden van konijnen niet 't minste verstand.

„k Heb altijd gedacht, àls ik er al over dacht, dat wie konijnen houdt, ze eten moet geven en schoonhouden,” zei Juf, „en verder geen nieuws.”

„Zoo gaat 't mij ook,” zei moeder. „Maar kom, jongens, gaan jullie nu nog een poosje naar buiten, dan kan Juf opruimen.”

Toen Juf tegen dat 't tijd werd om naar school te gaan de kinderen ging roepen, vond zij ze natuurlijk voor

't konijnenhok staan. Waren er niet vandaan geweest. „O, Juf, hij doet toch zóó leuk,” zei Roelof, „ik zou wel den heelen middag naar 'm kunnen kijken.” „Ik geloof vast, dat ie ons al kent,” zei Marietje.

3. KIJK 'M EENS LUISTEREN!

Toen Roelof en Robbie en Marietje om vier uur uit school kwamen, vlogen ze dadelijk weer naar 't konijnenhok. Ze verlangden vreeselijk, dat Karel en Lucie, die altijd in Haarlem bleven koffiedrinken, zouden thuiskomen om te hooren wat die wel van 't konijn zouden zeggen, en toen ze om halfvijf 't hek hoorden klikken, riepen ze in koor:

„O, Karel, Lucie, komen jullie gauw hier, 't konijn is er!” Karel en Lucie kwamen aangehold.

„Zoo ouwe heer,” zei Karel, „ben je gearriveerd? Aangenaam kennis te maken. Nou, je hadt een slechtere familie kunnen uitkiezen om je verdere leven bij te slijten. Je baas hier, Roelof heet hij, is ten minste een juweel van 'n kerel.”

„Toe, Karel, wees toch niet altijd zoo mal,” zei Roelof.

„Ik vind 'm een pracht van een konijn,” zei Lucie, „en wat 'n fijn hok! Wie moet dat schoonhouden?”

„Ik!” zei Roelof vol trots.

„En ik help 'm,” viel Robbie in. „Iederen ochtend voor school kom ik en dan doen we 't samen.”

„En de meester zette ze buiten de deur,
Want de school kwam vol konijnengeur!”

reciteerde Karel.

„Och, vervelende jongen! We wasschen ons natuurlijk

als we klaar zijn,” verzekerde Roelof, terwijl hij Karel boos aankeek.

„Als jullie dat dan maar niet vergeet!”

Maar die vermaning ging voor Roelof en Robbie ver-

Karel en Lucie bij 't konijn.

loren, want daar weerklonk de toeter van vaders auto en de twee kleine jongens holden naar 't hek. Ze verlangden zóó, dat vader hun verder vertellen zou, hoe 't konijn behandeld moest worden.

„Toe, Vader, gaat u gauw mee naar 't konijn!” riep Roe-

lof, nog eer vader tijd had gehad om uit de auto te stappen.

„Hè, toe ja, meneer!” drong ook Robbie aan.

„Ja, hoor 's jongens,” zei vader, „eerst moet ik 's even uitblazen en 'n kopje thee bij moeder drinken, maar dan kom ik, hoor!”

„En is 't konijn al wat gewend?” informeerde vader, toen hij een kwartiertje later wat uitgerust en opgefrischt naar de kinderen toe kwam.

„O, ja, Vader, ik geloof, dat ie 't hier heerlijk vindt,” zei Marietje.

„Waarom denk je dat, kindje?” vroeg vader.

„Och, 'k weet niet,” antwoordde Marietje, „maar hij kijkt zoo tevreden en wipt zoo vroolijk rond.”

„Toch ontbreekt er iets aan z'n geluk,” zei vader.

„Wat dan?” vroegen Roelof en Robbie tegelijk.

„Hij heeft geen drinken,” antwoordde vader.

„Geen drinken?” herhaalde Karel, „maar konijnen drinken immers nooit.”

„Dat denkt iedereen altijd,” zei vader, „maar konijnen hebben wel degelijk behoefte aan drinken. Als ze in 't wild leven, vinden ze altijd vocht in den dauw op het gras en in regenplassen, daarom moeten tamme konijnen altijd water binnen hun bereik hebben. 's Winters als 't koud is, hebben ze graag wat lauw water en melk. Er dus aan denken, Roelof, dat je je konijn altijd water geeft.”

„Ja, Vader,” beloofde Roelof, „en wat mag ie nou eigenlijk alzo eten?”

„O, hij heeft een heel uitgebreid menu,” vertelde vader.

„In de eerste plaats moet niet worden vergeten, dat 'n konijn een knaagdier is, en dus ook altijd wat hard voedsel moet hebben om op te bijten. Dan krijgt 'n konijn,

net zoo min als menschen en kinderen, niet graag altijd 'tzelfde te eten. Hij wil wat variatie hebben. Die kun je hem dan ook makkelijk bezorgen, want hij houdt van gerst, zemelen, erwten, haver, boonen, rijst, havermeel, eikels, broodkorsten, aardappelen, wortels enz. Ook heeft hij graag groen voedsel, als sla, kool, spruitjes, peterselie, paardebloemen, gras, appelen. . . ."

„'s Jongens, 's jongens, wat 'n lekkernijen!" viel hier Karel in, „ik hoop, dat ie mij 's ten eten vraagt! Kan ik voor die gelegenheid uw smoking leenen, Vader?"

„Och, wat ben jij toch altijd flauw," zei Roelof boos, „Vader was nou net zoo leuk aan 't vertellen. Jij kan ook nooit 's iemand laten uitpraten, altijd kom je er tusschen met je flauwiteiten!"

„O, kan meneer weer geen grapje verdragen?" vroeg Karel.

„Kom, jongens, nou geen gekibbel," vermaande Lucie, „wat moet 't konijn wel van jullie denken, kijk 'm eens luisteren!"

En ja, 't konijn zat met één oor op en één oor neer de jongens aan te kijken, heusch net alsof hij verbaasd naar hen zat te luisteren. En toen moesten ze allemaal lachen en was de prettige stemming weer hersteld.

„En mag 't konijn wel eens uit z'n hok, meneer?" vroeg Robbie.

„Niet alleen, dat hij er wel eens uit *mag*, maar hij *moet* er iederen dag uit," antwoordde dokter Van Waveren, „want konijnen zijn dieren, die veel behoefte aan beweging hebben."

„Maar we kunnen 'm toch maar zoo niet in den tuin laten loopen," zei Roelof, „hij zou overal aan knabbelen en er van door gaan."

„Nee, dat zou niet gaan," zei vader, „'t beste is natuurlijk als je een stuk afgerasterd land hebt, waar 't konijn

vrij kan rondloopen, maar dat hebben we nu eenmaal niet, maar we hebben wel een ruime kippenren, daar kan hij iederen dag best een paar uur in rond wippen."

„Maar zouden de kippen niet bang voor 'm zijn en zou de haan hem niet willen pikken?" vroeg Marietje.

„O, ze wennen gauw genoeg aan elkaar, vertelde Jansen me, die zet z'n konijnen ook iederen dag een paar uur in de kippenren en ze doen elkaar nooit kwaad," antwoordde vader.

„Hè, toe, Vader, zet u mijn konijn ook 's in de kippenren?" vroeg Roelof.

„Wou je dat zoo graag?" vroeg vader, „nu, goed dan, maak 't hok dan maar open en pak 'm op."

Roelof stak z'n handen uit om 't konijn bij z'n ooren op te pakken, toen vader riep:

„O, neen, neen Roel, niet bij z'n ooren! Je moet je konijn nooit bij z'n ooren aanpakken, maar hem voorzichtig met je twee handen opnemen. Omdat 'n konijn lange ooren heeft en dat 'n gemakkelijk houvast is, worden ze door de meeste menschen en kinderen bij de ooren beetgepakt. Maar dat is wreed. Een konijn heeft even goed gevoel in z'n ooren als 'n ander dier. Let maar eens op hoe een konijn met z'n pooten trappelt, als je 't bij de ooren oppakt, dat komt van de pijn, die 'm dat doet. Als je een konijn nooit bij z'n ooren beetpakt, zal hij ook niet bang en schuw in 'n hoek kruipen, als je bij z'n hok komt. Als je hem altijd zacht en voorzichtig in je arm neemt, zul je eens zien hoe mak hij wordt en hoe hij zich graag laat liefkoozen en streelen. Nu, Roel, neem hem nu maar uit z'n hok."

't Kostte Roelof wel 'n beetje moeite om 't konijn goed en wel in z'n armen te krijgen, 't beest was natuurlijk nog onwennig en schuw, maar eindelijk lukte 't toch. Karel

deed de deur van de kippenren open en daar wipte 't konijn naar binnen. O, wat keken die kippen vreemd op, en wat 'n gekakel was dat en wat stapte de haan fier en gewichtig op dien vreemden indringer af, maar toen hij hem een pik wou geven, was 't konijn al lang achter hem omgewipt en stevende op de kippen af, die al klapwiekend en kakelend uit elkaar stoven. De heele kippenren was in rep en roer. 't Was een typisch gedoe en de kinderen moesten zóó hard lachen om dien haan, die 't konijn wou pikken en 't nooit krijgen kon en die heen en weer fladderende kippen, dat moeder en Juf kwamen aangelooopen om te kijken, waar al die pret toch om was. Ze waren al gauw even verdiept in het grappige tooneel als al de anderen. Eindelijk zei vader:

„Lucie, haal eens wat maïs, dan komen de gemoederen misschien wat tot bedaren.” En ja, dat hielp. De maïs was nog niet gestrooid, of 't konijn ging eten, wat 't maar kon. Een oogenblik keek de haan dit als verbluft aan, maar kon het toch al heel gauw niet uitstaan, dat dat vreemde, witte monster al de maïs opat en moedigde hij de kippen aan om dichterbij te komen. Eerst durfden ze niet, maar ten slotte behaalde hun gulzige aard de overwinning op hun angst en begonnen ze, hoewel nog heel schichtig, te pikken. De haan maakte nog wel telkens een nijldige bek-beweging in de richting van 't konijn, wat dan ook de kippen weer even bang uit elkaar deed stuiven, maar 't konijn zelf trok er zich niets van aan, hij wipte kalm even achter den haan om en ging dan weer zoo hard hij kon zitten eten. Eindelijk besloot de haan, 't konijn maar met rust te laten en te zorgen, dat hij ook wat van de maïs kreeg. Hij zou er anders zelf nog heelemaal bij inschieten! Hij joeg de kippen op zij en at met 't konijn om 't hardst.

„Naar zoo iets zou je nou uren kunnen staan kijken!” zei Juf.

Ja, dat vonden de anderen ook allemaal, 't was eenig leuk. En vader zei:

„In de dierenwereld is heel wat moois en merkwaardigs en grappigs op te merken, en wie daar geen oog voor heeft, mist een heeleboel in z'n leven.”

Maar daar sloeg Mien op de gong, 't was etenstijd.

Robbie ging op 'n draf weg en Juf joeg de kinderen in huis om handen te wasschen en aan tafel te gaan.

Na den eten zei vader: „En nou laten we 't konijn van avond verder met rust. Marietje en Roelofje, jullie gaan, zooals afgesproken is, bijtijds naar bed, anders kan Juf jullie morgenochtend weer niet wakker krijgen. Dus jongens, huiswerk maken en dan op stok.”

„Maar 't konijn kan toch den heelen nacht niet in de kippenren blijven?” zei Roelof.

„Neen, natuurlijk niet,” antwoordde vader, „de tuinman komt zoo nog 'n uurtje, ik zal vragen of hij hem wil opvangen en in z'n hok zetten.”

„Maar ik mag 'm toch wel even goeden nacht gaan zeggen?” vroeg Roelof.

„Ja, hoor, dat mag.”

Juf zag Roelof naar 't konijnenhok loopen.

„'t Lieve dier zou anders ook geen oog toe doen,” mompelde Karel voor zich heen.

Tegen halfacht zag Juf, die in de buurt aan 't bessen-plukken was, Roelof op z'n teenen naar 't konijnenhok loopen.

„Zeker bang om 't konijn wakker te maken,” dacht Juf, „zoo'n lieve jongen toch!” en toen hoorde ze 'm zeggen:

„Nacht, schat van 'n konijn, slaap lekker en je bént van mijn, hoor, je bent van mijn!”

4. HET KONIJN KRIJGT 'N NAAM

Den volgenden dag aan tafel hadden Roelof en Marietje 't er druk over, dat 't konijn toch 'n naam moest hebben.

„Noemen jullie 'm nou 's niet Trui of Truus,” zei Lucie, „zoo heeten alle konijnen en dat is zoo afgezaagd.”

„Weet je dan een anderen naam?” vroeg Marietje.

„Nee, ik niet, maar moeder misschien wel,” antwoordde Lucie.

„Ik zal er eens over denken,” zei moeder.

„Maar dan moet u 't ook gauw doen, Moeder, 't is veel leuker als hij 'n naam heeft.”

„Hè,” zei Karel, „schi jullie nou 's uit over dat vervelende beest, 't lijkt wel of ie 't achtste wonder van de wereld is!”

„Achtste wonder van de wereld!” herhaalde Roelof, „wat is dat?”

„In den ouden tijd waren er zeven wereldwonderen,” legde vader uit, „Karel zal ze jullie wel eens even opnoemen.”

Dat het gesprek die wending zou nemen, was nu niet

bepaald Karel's bedoeling geweest, maar hij begon toch vol moed:

„De hangende tuinen van Semiramis; de pyramiden van Egypte; de vuurtoren van Alexandrië; de tempel van Diana te Efeze; de....”

„Nu, ga voort,” zei vader, „dat zijn er pas vier.”

„De.... de....” begon Karel weer, hij was woedend op zichzelf, dat hij die drie andere wereldwonderen nu niet bedenken kon en hij zag vuurrood van ergernis, terwijl ze hem allemaal aanstaarden, hij was echt verlegen.

„Nu, Lucie, noem jij dan nog eens 'n wereldwonder,” zei vader.

„Nooit van gehoord,” antwoordde Lucie, „zeker nog niet gehad.”

„O, nog niet gehad,” herhaalde Karel, „ja, daar maak jij je er altijd mee af, als je iets niet weet.”

„Zoo, doe ik dat!” zei Lucie, „nou, maar al weet ik dan geen wereldwonder uit den ouden tijd, ik weet er wel een uit den allernieuwsten.”

„Wat dan? wat dan?” vroegen ze allemaal.

Maar daar tikte Mien en kwam binnen met de boodschap:

„Dokter, daar is Cornelissen en of u dadelijk bij z'n vrouw wou komen, ze had weer zoo'n ergen asthma-aanval.”

„Zeg, dat ik onmiddellijk kom,” antwoordde de dokter, en was meteen de kamer uit.

„Die stakkerd!” zei moeder, „gelukkig, dat vader thuis was en haar gauw kan helpen. Maar Lucie, wat zei jij van 'n allernieuwst wereldwonder, dat je weet?”

„Och,” zei Lucie, terwijl ze vuurrood werd, „eigenlijk weet ik er toch geen.”

Ze had willen zeggen: „dat Karel met z'n mond vol tanden zit en verlegen is.”

Maar nu ze door 't binnenkomen van Mien geen gelegenheid had om 't er dadelijk uit te flappen, had ze net tijd gehad om in te zien, dat 't veel aardiger tegenover Karel was, om 't niet te zeggen, al leek 't haar zelf dan ook erg geestig.

„Nou, die is ook!” zei Marietje.

Maar moeder, die best begreep, dat Lucie een kleine overwinning op zichzelf had behaald, gaf haar 'n goedkeurend knikje.

Juist toen ze bijna klaar waren met eten, riep moeder ineens:

„O, daar bedenk ik mij een prachtnaam voor 't konijn!”

„Wat dan? wat dan, Moeder?” riepen ze in koor.

„Octavia!” zei moeder.

„Octavia?” herhaalde Roelof, „waarom Octavia?”

„Octavia beteekent de achtste,” antwoordde moeder, „en omdat 't konijn hier in huis op 't oogenblik het achtste wonder der wereld is, zooals Karel zegt, lijkt me dat 'n heel geschikte naam voor 'm.”

„O, ja, reuze,” zei Roelof, „ik vind 't een allerleukste naam — Octavia.”

„O, Moeder, wat kunt u toch altijd eenige dingen bedenken,” zei Marietje bewonderend.

„Ik ga 'm na den eten dadelijk vertellen, dat hij Octavia heet,” zei Roelof.

„Maar Octavia is 'n meisjesnaam,” beweerde Karel, „dus je moet nu niet meer van hij en hem, maar van zij en haar spreken.”

„Neen, dat doe ik niet,” zei Roelof, „van 'n konijn zeg je altijd hij en hem.”

„Nou, konijn is onzijdig, dus dat kan best,” vond Lucie.

„Je zoudt hem ook Octavus kunnen noemen,” deed Karel aan de hand.

„O, neen, dat vind ik lang zoo leuk niet,” zei Roelof, „het is en blijft — Octavia.”

„Ik vind het echt een naam voor zoo’n mooi, lief, wit konijn,” zei Juf, „je zoudt geen beteren naam voor ’m kunnen bedenken dan Octavia.”

5. MOEDER WORDT ZIEK

O Moeder, Moeder, Robbie mag eindelijk ook ’n konijn hebben van z’n tante, hij is toch zóó blij!” had Roelof te vertellen, toen hij op zekeren middag uit school thuiskwam.

„Zoo,” antwoordde moeder, „dat vind ik heerlijk voor hem. En hij is een konijn dubbel en dwars waard, want wat heeft hij jou al deze maanden niet trouw geholpen om voor Octavia te zorgen. Hij zal stellig ook heel lief zijn voor z’n eigen konijn. Waarom mocht hij er eigenlijk niet eerder een hebben?”

„Z’n tante is niet beestachtig,” antwoordde Roelof.

„Z’n tante is niet beestachtig,” herhaalde moeder, „wat zeg je nou, Roelof?”

„Dat zegt de tuinman bij Robbie altijd, de juffrouw is niks niet beestachtig, hij bedoelt dan dat ze niet van beesten houdt,” legde Roelof uit.

„O, nu begrijp ik het,” zei moeder, „en hoe komt het, dat Robbie dan nu wel ’n konijn mag hebben?”

„Z’n tante had beloofd, dat als hij eens ’n rapport had met geen een onvoldoende, dan ’t dan mocht, nu en dat heeft hij nou en dus mag het. Maar ’t zal nog wel ’n heele tijd duren, eer hij ’t konijn goed en wel heeft,” zei Roelof met ’n zucht.

„Hoe zoo?” vroeg moeder.

„Ja, ziet u, eerst moet hij zelf 't hok timmeren, met mij dan natuurlijk en de tuinman mag ook 'n handje helpen. Ouwe planken liggen er bij hen wel in de schuur, die mag hij hebben, maar de spijkers en de verf moet hij zelf betalen en 't konijn ook en hij moet nog beginnen met er voor te sparen, want 't geld uit z'n spaarpot halen mag niet. En hij heeft een dubbeltje weekgeld en daar kan hij, als hij héél zuinig is, iedere week maar twee centen van overhouden.”

„Ja, dan zal 't nog wel een tijdje duren, eer hij een konijn koopen kan,” dacht moeder ook.

„Vast,” zei Roelof, „want hij wil maar niet zoo'n gewoon konijn hebben, maar ook 'n mooi echt raskonijn, zooals Octavia. Maar aan 't hok beginnen we dadelijk, iederen Woensdag- en Zaterdagmiddag gaan we er aan werken

en we doen 't in de schuur, dus of 't regent hindert niet.”

„Dan moet de tuinman van Robbie's vader maar eerst eens naar Octavia's hok komen kijken,” zei moeder, „dan kunnen jullie 't net zoo maken.”

„Ja, dat is hij ook van plan,” antwoordde Roelof.

„En als 't hok af is, kom ik eens kijken, hoe mooi jullie 't ge-

„O, Moeder, wat bent u toch 'n schat!”

maakt hebben," beloofde moeder, „en weet je wat, zeg aan Robbie, dat hij de spijkers en de verf van mij krijgt, dan kan hij dadelijk gaan sparen voor 't konijn."

„O, Moeder, wat bent u toch altijd 'n schat!" zei Roelof, terwijl hij haar om den hals vloog, „ik ga 't gauw aan Robbie vertellen, 't kan nog net voor den eten."

Maar lang eer 't hok af was, gebeurde er iets heel akeligs — moeder werd ziek.

Op 'n ochtend kwam Juf met 'n heel bedrukt gezicht bij Karel en Roelof op de kamer en zei:

„Jongens, jullie moet heel zachtjes doen met aankleeden en als je klaar bent, niet naar vader en moeders slaapkamer gaan, want moeder is ziek."

„Toch niet erg, Juf?" vroegen de jongens verschrikt.

„Nou, moeder heeft van nacht erg gehoest en is benauwd geweest," was Juf's antwoord, „en nu heeft ze nogal verhooging. Vader denkt, dat ze erge kou heeft gevat, ze hoest al 'n paar dagen."

„Ja," zei Karel, „maar ze wou er niet over hooren."

„O, Juf, 't is toch niks gevaarlijks?" vroeg Roelof met 'n angstige stem.

„Kom, kom, niet dadelijk zoo in den put, 't loopt misschien wel met 'n sisser af!" deed Juf opgewekt, toch voelden de jongens best, dat zij zich ongerust maakte.

Ze kleedden zich zoo stil mogelijk aan en spraken fluis-terend met elkaar en toen ze klaar waren, slopen ze, evenals Lucie en Marietje, onhoorbaar de trappen af. O, wat 'n akelig ontbijt was dat! Vader zei bijna niets en op de vragen van de kinderen antwoordde hij maar heel weinig. Zoo gauw hij klaar was met ontbijten, ging hij weer naar boven, naar moeder. En als je naar dien leegen stoel van moeder keek, kreeg je 'n brok in je keel en kon je niet eten. Maar dat moest, zei Juf. Moeder zou het heelemaal

niet goed vinden, als ze naar school gingen, zonder behoorlijk ontbeten te hebben. Ter wille van moeder moesten ze hun best doen, om te eten. En daarom, hoewel 't moeite kostte, deden ze 't. Juist toen Karel en Lucie op 't punt waren naar de tram te gaan, kwam vader beneden, want er waren patiënten voor 't spreekuur.

„Vader, mogen we tusschen schooltijd even thuis komen om te hooren, hoe 't met Moeder is?” vroeg Lucie. „'t Kan net.”

„Neen, vrouwtje,” antwoordde vader, „hoe rustiger het in huis is, hoe beter.”

„Toe, bel u ons dan even op?” vroeg Karel.

„Ja, dat zal ik doen, maar gaan jullie nu, anders pakken jullie de tram niet. En Juf, u wilt wel even aan Robbie's tante telefoneeren of Roelof en Marietje daar mogen koffiedrinken en dan kan Mien wel opruimen en kunt u bij mevrouw blijven.”

6. ANGSTIGE DAGEN

De dagen, die nu volgden, zouden de kinderen wel nooit vergeten, al werden ze ook nog zoo oud. Een donkere schaduw lag over 't anders zoo gelukkige en vroolijke gezin. Moeder was heel, héél erg ziek. Ze had longontsteking. En al zeide hij het niet en al deed hij zijn best om de kinderen moed in te spreken, zoo voelden zij, vooral Karel en Lucie, toch heel goed, dat vader den toestand heel ernstig inzag. Dr. De Wit, een vriend en collega van vader uit Haarlem, kwam iederen dag tweemaal naar moeder kijken. 's Nachts was er een Zuster bij moeder, en overdag werd zij door Juf en zoo ver hij thuis was, door vader verpleegd. De kinderen waren uit logeeren. Karel en Lucie bij de familie te Haarlem, waar zij

altijd koffiedronken en Roelof en Marietje bij Robbie. Hoe rustiger 't in huis was hoe beter en Juf had toch ook geen tijd om zich met hen te bemoeien. Mien zorgde voor 't huishouden en deed vreeselijk haar best. Er werd voor moeder alles gedaan, wat maar te bedenken was.

„En kunnen wij nu niets voor Moeder doen?” vroeg Karel.

„Zeker wel, m'n jongen,” antwoordde vader, „jullie kunt voor moeder bidden.”

„Dat doen we, Vader, dat doen we alle vier en Robbie ook,” zei Lucie.

O, 't waren wel heel angstige en treurige dagen voor de kinderen. Na schooltijd om vier uur mochten Karel en Lucie altijd even thuiskomen. Roelof, Marietje en Robbie kwamen dan ook. Maar ach, wat 'n ander thuiskomen was dat als gewoonlijk. Wat zag 't huis er nu somber en verlaten uit, als je 't hek binnenkwam! Anders zat moeder, die als 't eenigszins kon, altijd maakte, dat ze thuis was, als de kinderen 's middags uit school kwamen, aan 't raam, waarvoor ze de vitrage had weggeschoven, naar ze uit te kijken. En in den donkeren tijd van 't jaar schoof moeder ook nooit de overgordijnen dicht eer de kinderen thuis waren. Wat was dat dan prettig als je 't hek binnenkwam en je keek in die vroolijk verlichte kamer, waar altijd bloemen in stonden en waar moeder in haar stoeltje bij den haard zat, met haar theetafeltje naast zich. En o, wat gezellig was 't dan om bij haar te zitten en alles te vertellen wat je dien dag beleefd had en te genieten van het kopje thee, dat moeder altijd voor je bewaarde. En hoe was dat alles nu opeens veranderd! Ze konden zich haast niet indenken, dat 't een week geleden nog zoo was, 't leek eeuwen geleden! En zou 't ooit weer zoo worden? O, daar moest je niet

aan denken! Nu gingen de kinderen door de achterdeur naar binnen. Hoe minder er gebeld werd hoe beter. Ze zaten dan meestal bij Mien in de keuken, in de verlaten huiskamer was 't veel te akelig. Mien was erg lief voor de kinderen, ze had zóó'n medelijden met ze. Ze gaf ze een kopje thee en stond toe, dat Octavia ook in de keuken was, wat ze onder gewone omstandigheden nooit zou hebben toegestaan.

„De stakkerds schijnen heusch troost aan 't stomme dier te hebben,” dacht Mien, „dus alla!”

Octavia zat dan bij Roelof op schoot en Robbie, die alles met zijn vriendje meeleefde en mevrouw Van Waveren ook zoo vreeselijk miste, mocht hem dan ook wel eens 'n poosje hebben. Soms kwam Juf 's een oogenblik in de keuken of vader als hij thuis was, maar meestal zagen de kinderen alleen Mien. Van eens even bij moeder komen was geen sprake. Moeder zou er toch niets van weten, zei vader, ze was buiten kennis.

Maar al was alles zoo anders dan altijd, zoo zouden de kinderen 't toch niet graag overgeslagen hebben om even thuis te komen. Ze genoten er van, 't vertrouwde van *thuis* een poosje om zich heen te voelen en met z'n viertjes en Robbie bij elkaar te zitten, en ieder oogenblik te kunnen hooren, hoe 't met moeder was.

„Wat voel je in zulke dagen, dat je bij elkaar hoort en hoeveel je van mekaar houdt,” dacht Karel, „al vecht je dan ook wel eens met elkaar en plaag je mekaar graag.”

O, en als 't dan weer tijd was om weg te gaan, wat was dat akelig! 't Was dan buiten al bijna pikdonker en, zooals meestal 't geval is in de sombere Novembermaand, regende het, wat alles dubbel naar maakte. De kinderen waren dan blij, als ze maar weer goed en wel bij de vriendelijke menschen waren, bij wie ze logeerden,

want al was de gedachte aan moeder eigenlijk geen oogenblik uit hen weg, zoo hielpen die hen toch door hun liefde en medeleven om de moeilijke, angstige dagen door te komen.

Het timmeren van 't konijnenhok was voor Roelof en Robbie een heerlijke afleiding. Onder leiding van den tuinman werkten ze er iederen dag tusschen schooltijd aan en 's Woensdags- en 's Zaterdagmiddags. Verdiept in hun getimmer vergaten ze dan wel eens voor 'n kort poosje hun angst over moeder, tot die door 't een of ander ineens weer bovenkwam. Zoo zeide Robbie eens op 'n middag:

„Wat schieten we fijn op, hè Roel? We krijgen 't hok van de week misschien wel af en dan kunnen we 't gaan verven.”

Roelof moest er toen ineens aan denken, hoe Robbie de verf van moeder had gekregen en hoe ze beloofd had, naar 't hok te zullen komen kijken, als 't af was. En dat zou nu misschien nooit gebeuren! En bij die gedachte begon Roelof, hoewel hij vreeselijk z'n best deed om er zich tegen in te zetten, ineens te huilen en toen hij eenmaal begonnen was, kon hij niet meer ophouden en raakte zoo overstuurd, dat Robbie eindelijk besloot z'n tante te gaan halen.

O, wat had die 'n medelijden met den kleinen bedroefden jongen! Ze nam hem mee naar binnen en nam hem, zoo groot als hij was, op schoot en koesterde en troostte hem, tot hij eindelijk tot bedaren kwam. En toen mocht Robbie voor hun drietjes theeschenken en moest Roelof heusch weer even lachen over de onhandige manier, waarop hij dat deed.

„En willen jullie graag, dat ik nu wat ga vertellen?” vroeg Robbie's tante, toen het theedrinken was

afgelopen, „dan schuiven we gezellig om den haard.” Dat vonden de jongens een heerlijk plan.

„Nu, nemen jullie dan maar ieder 'n voetenbankje, dan ga ik in m'n lage stoeltje zitten.”

En met hun hoofden tegen Robbie's tante geleund, luisterden ze naar het mooie sprookje, dat die hun vertelde, en vergaten voor 'n oogenblik hun verdriet.

7. EEN DAG VAN GROOTE VREUGDE

Maar na al die angstige, treurige dagen, brak eindelijk een dag van groote vreugde aan. Op 'n Zondagmorgen kon vader aan Karel en Lucie telefoneeren:

„Moeder heeft de crisis doorstaan. Ze ligt nu rustig te slapen. Ik ga 't even zelf aan Roelof en Marietje vertellen. Na de koffie mogen jullie alle vier een poosje thuis-komen.”

Vaders stem beefde erg, vond Karel. Hij had nog van allerlei willen vragen, maar vader had haastig afgebeeld. O, wat 'n pak van 't hart was dat! Je wist niet, hoe je 't hadt, nu dat akelige, zware gevoel daar binnenin je, ineens uit je weg was! En hoewel 't allerakeligst regenweer was, leek 't huis ineens niet somber en verlaten meer, toen Karel en Lucie tegen twee uur 't hek binnenkwamen. Moeder werd immers beter! En vader stond voor 't raam naar hen uit te kijken. Vader zag er wel moe uit, maar gelukkig, o, zoo gelukkig! Hij kwam hen zelf opendoen. Karel en Lucie vlogen hem om den hals, en ze konden niets anders zeggen, dan:

„Vader! o, Vadertjelief!” En toen schreiden ze alle drie even, maar dat was niet erg. 't Waren tranen van geluk en die doen geen pijn.

En even later kwamen ook Roelof en Marietje en natuur-

lijk ook Robbie, die hoorde er bij. En wat was dat toen een genot om met vader om den haard te zitten en met hem over moeder te praten en hem te kunnen vertellen, wat 'n angst en akeligheid ze in de afgelopen dagen hadden doorgemaakt en hoe alles nu ineens zoo anders en zoo heel heerlijk was.

„Ja, God is heel goed voor ons geweest, dat Hij moeder voor ons gespaard heeft. Het is een groot dankoffer waard,” zei vader.

En toen kwam Juf binnen. De kinderen vlogen op haar aan.

„O, kinderen,” zei Juf, „hoe kunnen we blij en dankbaar genoeg zijn, dat moeder beter wordt!”

„Jullie moogt Juf wel eens heel hartelijk bedanken voor alles wat ze voor moeder heeft gedaan,” zei vader, „naast God hebben we moeders behoud te danken aan de trouwe zorgen van Juf en de Zuster.”

En terwijl Juf zei, dat er niets te bedanken was, dat ze alles met en uit liefde had gedaan, pakten en zoenden de vijf kinderen haar. Even dacht Karel of ze 't niet kinderachtig van hem zouden vinden, dat hij Juf ook 'n zoen gaf, zoo'n groote jongen al, en of ze hem er niet mee plagen zouden. Maar dat kwam bij niemand op.

„En nu gaat u wat slapen, Juf,” zei vader, „u hebt het meer dan noodig.”

Juf en de Zuster en hij waren den heelen nacht op geweest, vertelde vader, eerst had toen de Zuster, die nu bij moeder zat, wat geslapen, en nu was 't Juf's beurt.

„En u dan, Vader?” vroeg Roelof.

„O, ik rust straks wel 'n poosje, als jullie weg zijn,” zei vader.

„Maar eerst moet ik voor thee zorgen,” zei Juf, „de Zuster heeft zóó'n zin in 'n kopje, en ik denk, dat 't ons

allemaal ook wel smaken zal, al is 't nog lang geen theetijd."

„Kan Mien dat dan niet doen?" vroeg vader.

„Ik heb Mien naar bed gestuurd," zei Juf, „ze viel om van slaap en moeheid, ze is den heelen nacht in de keuken gebleven om dadelijk bij de hand te zijn, als we haar soms noodig hadden."

„Net iets voor haar," vond vader.

„O, maar Juf," zei nu Lucie, „Karel en ik kunnen best voor de thee zorgen, gaat u nu maar gauw naar bed, dan breng ik u 'n kopje boven."

„En de Zuster dan?" vroeg Juf, „wie brengt haar dan thee?"

„Dat doe ik wel," zei vader, „en dan zal ik meteen eens kijken of moeder wakker is en of de kinderen een voor een even bij haar mogen komen."

„O, Vader, Vader, zou dat mogen?" riepen ze allemaal.

„Misschien," zei vader, „als de Zuster het ook goed vindt."

Vol spanning wachtten de kinderen vaders terugkomst af, toen hij met de thee naar boven was gegaan.

„Mag het? mag het?" vroegen ze, toen vader weer binnenkwam.

„Ja," zei vader, „moeder is wakker en ligt op jullie te wachten. Maar denkt er om, jullie moogt niet tegen moeder praten, alleen haar maar even 'n zoen geven. Gaan jullie nu samen naar boven en dan een voor een naar binnen."

„Mag ik ook?" vroeg Robbie.

„Natuurlijk, lieve ventje, dat spreekt vanzelf," antwoordde de dokter.

En toen slopen de kinderen achter elkaar de trappen op en gingen een voor een bij moeder binnen. Toen ze weer

terug waren in de huiskamer, waren ze allemaal een poosje heel stil. Het terugzien van moeder, die daar zoo bleek en vermagerd nederlag, maar hen met o, zoo'n gelukkige uitdrukking in haar oogen had aangezien, had een geweldigen indruk op hen gemaakt. Het was een van de oogenblikken in hun leven geweest, die ze wel nooit zouden vergeten.

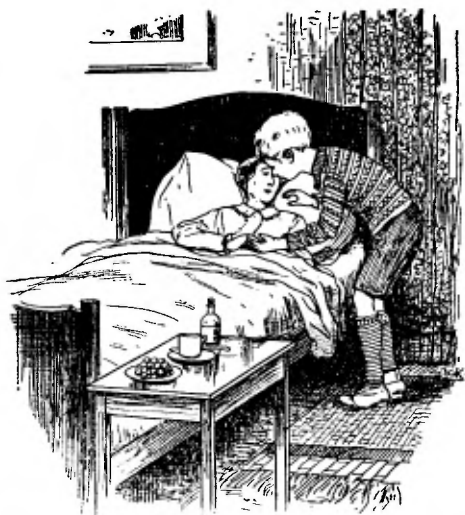
„En nu moesten wij weggaan,” zei Karel na een poosje, „dan kan Vader wat gaan rusten.”

„En wanneer denkt u, dat we weer thuis mogen komen?” vroeg Lucie.

„Ja, kindje, daar is niets van te zeggen,” zei vader, „moeder heeft natuurlijk nog veel zorg noodig, zoodat Juf en Mien vooreerst nog weinig tijd voor jullie zouden hebben. En dan ook, hoe rustiger het de eerste dagen in huis is, hoe beter.”

Ja, dat begrepen ze allemaal wel. En als ze toch nog bijna niet bij moeder mochten komen, en Juf en Mien hadden 't druk, zou 't thuis vreeselijk ongezellig zijn, en was 't eigenlijk veel prettiger om nog wat uit logeeren te blijven.

Toen Roelof en Robbie naar huis terugliepen, vroeg Robbie: „Weet jij wat je vader er mee bedoelde, toen hij zei, dat 't hem een groot

Een voor een gingen de kinderen bij Moeder binnen.

dankoffer waard was, dat je moeder beter werd?" „Neen, dat weet ik ook niet goed," antwoordde Roelof, „we zullen hem morgen vragen, of hij 't ons wil uitleggen."

Nu, dat wilde vader graag doen, toen de kleine jongens den volgenden dag met hun vraag voor den dag kwamen. „Kijk eens," zei vader, „als je heel erg blij en dankbaar over iets bent, dan wil je dat graag door de een of andere daad toonen — door iets voor iemand te doen of door iets te geven, ook al kost je dat eenige zelfopoffering. Als ik nu bijvoorbeeld aan het Diaconessenhuis, waar we de Zuster, die moeder oppast, vandaan hebben, niet alleen betaal wat ik schuldig ben, maar nog wat extra's geef, omdat ik zoo heel gelukkig ben, dat moeder beter wordt en ik de Zuster zoo dankbaar ben voor haar goede zorgen, dan is dat mijn dankoffer. Nu hebben jullie zeker wel begrepen, wat ik bedoelde?"

En ja, dat hadden de jongens, want toen ze 's avonds in bed nog een lang gesprek over dankoffers hadden en Robbie zei:

„Maar nu zal je vader, als hij dat dankoffer aan het Diaconessenhuis geeft, misschien vooreerst geen nieuwen wagen kunnen koopen, zooals hij van plan was," antwoordde Roelof:

„Neen, dat zal dan wel niet gaan, maar dan doet hij 't nog wel 'n poos met z'n ouwe Fordje, dat heeft hij graag voor Moeder over."

„Ja, dat denk ik ook," zei Robbie peinzend.

De kleine jongens voelden dus heel goed, al zouden zij 't niet zoo onder woorden hebben kunnen brengen, dat vaders dankoffer waarde had, omdat hij er zelfopoffering voor over had. Want een dankoffer, dat ons niets kost, is eigenlijk geen dankoffer.

8. MOEDER VERTELT

't **L**iep tegen Kerstmis. In het gezin van Dokter Van Waveren, ging sedert een paar weken alles weer z'n gewone gang. Moeder, hoewel ze nog wat voorzichtig moest zijn, was weer heelemaal beter. Wat vonden de kinderen 't gezellig, dat moeder weer op haar oude plaatsje aan tafel zat! En o, wat was 't heerlijk, als je uit school kwam en moeder wachtte je weer op. Nu je dat alles een poosje gemist had, voelde je pas goed, hoeveel moeders liefde in je leven beteekende.

Als 't weer niet al te slecht was, ging moeder ook al eens 'n keertje uit. Het eerste bezoek, dat zij gebracht had, was aan Robbie's tante geweest om haar hartelijk te bedanken voor al de goede en lieve zorgen, die ze voor Roelof en Marietje had gehad. En bij die gelegenheid was moeder in triomf door Robbie en Roelof mee naar de schuur genomen, om het konijnenhok te bekijken. Dat was nu heelemaal af en stond keurig groen geverfd met het hooi er al in, te wachten op de komst van Robbie's konijn. Moeder had geen woorden genoeg om het hok te bewonderen.

„Maar 't zal nog wel 'n heele tijd duren, eer ik er 'n konijn in heb,” zei Robbie treurig. „Tante heeft nu eenmaal gezegd, dat ik er zelf voor moet opsparen en ik heb pas twintig centen!”

„Ja, dan zul je nog een poosje geduld moeten hebben,” zei moeder, „tot zoolang moet je je dan maar met Octavia troosten.”

„Maar ik wou zoo dolgraag een eigen konijn in m'n eigen hok hebben,” zei Robbie, „zoodat ik telkens als ik zin heb er naar kan gaan kijken, net als Roel naar Octavia.”

„Nu, misschien heb je nog wel eens 'n meevaller,” troostte moeder.

„Ik zou niet weten van wie,” zei Robbie moedeloos.

„Kom, niet zoo in den put,” probeerde moeder Robbie op te vroolijken, „weet je wat, ga met ons mee naar huis, dan gaan we gezellig samen theedrinken.”

Nu, daar had Robbie niets tegen.

„Maar dan moeten we eerst Octavia even in de schuur brengen,” zei Roelof, „om er wat rond te loopen, want die heeft nog heelemaal geen beweging gehad vandaag. 't Was in 't kippenhok veel te nat voor 'm.”

Roelof hield nog altijd evenveel van Octavia en omringde dat dierbare konijn dagelijks met alle mogelijke zorgen. Nooit was hem eenige moeite te veel om het hok schoon te maken en er voor te zorgen, dat Octavia overvloed van eten en drinken had. En als 't konijn in de ren zoo eenig leuk om de kippen en de haan heen wipte, kon hij er altijd nog tijden naar staan kijken. Juf kwam hem dikwijls weghalen of 'n jasje aandoen, omdat ze bang was, dat hij kou zou vatten. 't Konijn was op zijn manier ook aan Roelof gehecht. Het liet zich altijd gewillig oppakken en kon zich echt behaaglijk in Roelof's arm vlijen. Het voelde zich bij Roelof volkomen veilig.

„'t Is warempel of 't beest er weet van heeft, dat Roelof zooveel van hem houdt,” zei Mien eens tegen Juf.

„Nu, dat geloof ik ook wel,” had Juf toen geantwoord, „beesten voelen wat goed, wie liefde voor ze heeft.”

Toen Octavia dus bezorgd was en in de schuur heel vergenoegd met wippenden neus aan 'n berg koolblaren zat te knabbelen, gingen de jongens naar de huiskamer, waar moeder hen gezellig met de thee zat op te wachten. Karel, Lucie en Marietje waren uit, dus Roelof en

Robbie hadden moeder voor zich alleen. Fijn vonden ze dat!

„En nu willen jullie zeker graag, dat ik wat vertel,” zei moeder, toen het theedrinken was afgelopen.

Dat was nu juist wat de jongens gehoopt hadden, dat moeder doen zou.

„Maar zoudt u er heusch niet te moe van worden, Moedertje?” vroeg Roelof eerst nog bezorgd.

„Neen, ventje-lief, dat kan ik weer best, hoor, en omdat het over drie dagen Kerstmis is, zou ik jullie graag de Kerstgeschiedenis vertellen.”

„Maar die kennen we al, mevrouw,” zei Robbie.

„Ja, Robbie, dat is zoo, maar toch wed ik, dat jullie, als ik aan 't vertellen ben, met evenveel aandacht en spanning zult luisteren, alsof jullie die geschiedenis voor 't eerst hoorden. Hoe ouder jullie worden, des te meer zullen jullie gaan beseffen, dat de Kerstgeschiedenis ieder jaar weer nieuw is, dat het een geschiedenis is, die nooit veroudert, en waarnaar we telkens met nieuwe en grootere vreugde luisteren.”

En ja, toen moeder aan 't vertellen was, vonden de jongens de Kerstgeschiedenis even boeiend, alsof zij die nooit hadden gehoord. Hoe leefden ze mee met Jozef

Moeder aan 't vertellen.

en Maria, voor wie geen plaats was in de herberg en wat hadden ze 'n medelijden met dat kleine kindje, waar geen wieg voor was, maar dat moest worden neergelegd in 'n kribbe in 'n stal. En wat zouden ze graag, dachten ze, de engelen hebben hooren zingen van: „Eere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!”

„O, wat zal dat prachtig geweest zijn, Moeder,” zei Robbie met 'n zucht.

„Ja, m'n jongen, dat zal 't zeker! En denkt jullie nu eens in, wat het voor den Heere Jezus moet geweest zijn om weg te gaan uit den mooien hemel, waar de engelen zoo prachtig zingen en alles even heerlijk is, naar deze aarde, waar Hij wist, dat een leven vol verdriet en ontbering Hem wachtte, met aan 't eind den vreeselijken dood aan 't kruis. Dat Hij dat deed voor ons, om te maken, dat wij ook eenmaal, door Hem verlost, in dien heerlijken hemel kunnen komen, daar kunnen we Hem nooit dankbaar genoeg voor zijn. En als wij den Heer waarlijk liefhebben en Hem dankbaar zijn voor alles, wat Hij voor ons deed, dan toonen we die liefde en dankbaarheid ook graag in ons leven.”

„Maar hoe kun je dat, Moeder?”

„O, op allerlei manieren, daar spreken we nog wel eens meer over, nu wil ik jullie vast één ding noemen. Kijk, als jullie bijvoorbeeld iets weggeeft, om een ander op het Kerstfeest gelukkig mee te maken, iets, dat je zelf eigenlijk heel graag zouwt willen hebben of houden, dan toon je Hem daardoor, dat je blij en dankbaar bent voor Zijn komst hier op aarde, dat je veel van Hem houdt.”

„En wat je geeft is dan een dankoffer, hè Moeder?” zei Roelof.

„Ja, m'n jongen, wat weet je dat goed. Heb je dat op Zondagsschool geleerd?”

„Nee, Moeder, van Vader.”

En toen vertelde Roelof hoe vader had gezegd, dat 't hem een groot dankoffer waard was, dat moeder beter werd en omdat ze toen niet begrepen hadden, wat hij daarmee bedoelde, hadden ze 't aan vader gevraagd. Die had het hun toen uitgelegd en nu wisten ze het.

„Ik had toen ook wel graag een dankoffer willen geven, omdat ik ook zoo blij was, dat u beter werd,” zei Roelof verder, „maar ik wist niet wat en heb er toen niet meer over gedacht. Maar ik zou dan nu met Kerstmis een dankoffer kunnen geven, dat kan nog wel, hè Moeder?”

„Ja, zeker, ventje, Kerstmis is zoo echt de tijd om iets van het onze af te staan en er een ander gelukkig mee te maken.”

„Maar wat moet ik afstaan, Moeder?”

„Ja, m'n jongen, dat is iets, dat je met jezelf moet uitmaken, daar kan ik geen raad in geven. Maar nu kunnen we niet langer samen praten, ik hoor vaders auto en Robbie moet naar huis.”

„'t Was een heerlijk uurtje, mevrouw,” zei Robbie, „en omdat ik zooveel van u houd en ook zoo blij ben, dat u beter bent geworden, geef ik ook een Kerstmis-dankoffer. Als we nu maar iets heel moois bedenken kunnen, om iemand met Kerstmis blij mee te maken, hè Roel?”

„Nu, daar moeten jullie dan allebei maar eens over denken,” zei moeder.

9. OCTAVIA ALS DANKOFFER

Aan tafel was Roelof dien middag erg stil. Hij moest er maar aldoor aan denken aan wie hij met Kerstmis een dankoffer zou kunnen geven, en wat? Als hij 't een en ander van z'n speelgoed aan arme kinderen weg-gaf, hield hij toch nog altijd een massa over, dus dat zou hem geen opoffering kosten, dacht hij, en dat moest toch bij 'n dankoffer. En geld had hij niet, of ja, in z'n spaarpot, daar kon hij wel wat van aan moeder vragen, maar 't kon hem niemendal schelen of daar wat meer of minder in zat. Dus dat was ook niets. En verder kon hij niets verzinnen.

„Waar zit jij over te soezen?” riep Karel hem ineens tot de werkelijkheid terug. „Zeg ook 's wat! Er is toch niets met Octavia? 't Lieve dier heeft toch geen verhooging — er is weer zooveel griep.”

„Och, Karel, plaag 'm toch niet altijd!” zei Lucie, die medelijden had met Roelof, die 'n erge kleur had gekregen. Uit boosheid over de plagerij, dacht Lucie, of uit verlegenheid, omdat hij zoo gauw geen antwoord wist te bedenken.

Maar Roelof had geen kleur gekregen om een van die beide redenen, maar omdat bij het noemen van het woord „Octavia” hem een gedachte door z'n hoofd was geschoten, die hem 'n soort schok gaf. Octavia! Als hij Octavia eens weggaf! Maar aan wie? Wel, aan Robbie natuurlijk, die zoo vreeselijk graag een konijn wou hebben. En Octavia zou dan een echt dankoffer zijn, want hij maakte er iemand blij mee, en 't zou hem een opoffering, een heel groote zelfs, kosten om Octavia af te staan. Maar neen, overlegde hij verder, dat kon hij toch niet doen, Octavia kon hij niet missen. Kom, hij zou er

nu maar niet verder over denken. Van avond in bed zou hij alles wat hij bezat nog eens rustig nagaan, en dan zou hem stellig nog wel een ander dankoffer te binnen schieten dan nu juist Octavia.

Maar al lag Roelof ook nog zoo lang wakker, een ander dankoffer bedenken dan Octavia kon hij niet. „Had ik mijn tol nu nog maar,” dacht hij, „die had ook een dankoffer kunnen zijn, want die zou ik ook graag zelf gehouden hebben.” Maar de tol was al lang stuk, dus om daar al over te denken, diende nergens toe.

Eindelijk, zonder tot een besluit te zijn gekomen, viel Roelof in slaap. Maar al heel vroeg, toen 't nog pikdonker was, werd hij wakker. Door 't raam keek een ster naar binnen. O, zoo'n groote, mooie, schitterende ster! Ineens moest Roelof toen denken aan de ster van Bethlehem en hoe die ster had stilgestaan boven den stal, waar het kindje Jezus in de kribbe lag. Het kindje Jezus, dat uit den heerlijken hemel was gekomen om te maken, dat alle menschen en kinderen daar ook eenmaal zouden kunnen heengaan. En bij die gedachte werd Roelof's hart vervuld van zooveel liefde, dat hij een gevoel kreeg, alsof hij met Kerstmis alles zou willen weggeven, wat hij bezat — ook Octavia, zoodat hij ineens hardop zei: „Ik geef Octavia als Kerstmis-dankoffer.” En wonderlijk, toen hij dit besluit genomen had, had hij geen verdrietig, maar een blij en gelukkig gevoel. 't Werd zoo stil en rustig in hem, dat hij in slaap viel, en pas wakker werd, toen Juf hem kwam roepen.

Onder het aankleeden bedacht Roelof, dat hij Octavia stilletjes in Robbie's konijnenhok zou zetten, als een verrassing en dat hij er een briefje bij zou doen om te vertellen, dat Octavia nu voortaan van Robbie mocht hooren. 't Trof mooi, dat Karel dien morgen erg vroeg

klaar was, want nu had Roelof even 't rijk alleen, om gauw een paar regels op een blad papier te zetten, dat hij uit een schrift had gescheurd.

Na het ontbijt zei moeder: „Juf, ik zou graag willen, dat u van morgen boodschappen ging doen in Haarlem, ik heb nog van allerlei noodig voor het Kerstfeest.”

„Mag ik mee?” vroeg Roelof.

„Zeker, m'n jongen, als je dat leuk vindt, en weet u wat, Juf, u moest dan met hem in de lunchroom in de Groote Houtstraat gaan koffiedrinken, dan hoeft u u niets te haasten.”

„Nou, dat is 'n fijn begin van de Kerstvacantie, hè Roelof?”

„En òf,” antwoordde Roelof. „Hoe laat gaat u, Juf?”

„Over 'n uurtje, zorg dus, dat je klaar bent.”

„Als ik dan eerst Octavia eens wegbracht,” overlegde Roelof bij zichzelf, „anders loop ik daar aldoor over te denken terwijl ik met Juf uit ben.”

Want al vond hij 't heerlijk om Robbie blij te maken, toch zag hij er vreeselijk tegenop om Octavia weg te brengen. En toen hij even later voor het hok stond, waar Octavia zoo vroolijk in rond wipte, had hij 'n oogenblik het gevoel, dat hij onmogelijk afstand van zijn dierbaar konijn kon doen. Maar daar kwam hem opeens de gedachte te binnen, dat hij Octavia weg ging geven, niet zoo maar, doch als een dankoffer omdat moeder beter was geworden en om Robbie voor zijn Kerstmis iets te geven, waarmee hij hem o, zooveel plezier zou doen.

En toen hij dit even doordacht, kwam weer datzelfde blij en gelukkige gevoel over hem, dat hij 's nachts had gehad. Hij nam Octavia getroost uit het hok, en met het konijn in zijn armen, ging hij er haastig langs het achterpaadje mee op weg naar Robbie's huis. Door een gat

in de heg, waar ze altijd in- en uitkropen, kwam hij onbemerkt in den tuin.

„Als nu de schuur maar open is!” dacht Roelof.

Gelukkig was dit het geval en een oogenblik later zat Octavia in Robbie's konijnenhok even genoeglijk te

Met het konijn op zijn armen ging hij op weg.

knabbelen aan een stuk brood, dat Roelof in z'n zak had meegenomen, alsof hij in z'n eigen hok thuis zat. Even bleef Roelof naar Octavia staan kijken, toen fluisterde hij:

„Dag Octavia, dag lief, lief konijn, je bent nu een dank-offer, anders zou ik je nooit hebben weggegeven, hoor!” Toen draaide de kleine jongen zich haastig om en liep zoo hard hij kon denzelfden weg terug, dien hij gekomen was.

10. MOEDER WEET RAAD

Octavia had zoo ongeveer een half uurtje in Robbie's konijnenhok gezeten, toen de tuinman in de schuur kwam om wat gereedschap te halen.

„As ik nou niet beter wist,” zei hij, terwijl hij ineens luisterend stilstond, „zou ik er wat op zeggen, dat er 'n rot in de schuur is, wat hoor ik toch?”

En om zich heen kijkende, viel z'n oog op Octavia, die rustig aan 't stuk brood zat te knabbelen.

„Merakel! hoe kom jij hier?” riep hij uit.

Meteen kreeg hij Roelof's briefje in het oog, dat boven op het hok lag. „Zeker 'n verrassing van den een of ander voor Robbie. Maar van wie? Daar mot 'k het mijne van hebben. Wacht, ik zal 's naar de keuken, naar Merie gaan, die weet 'r misschien meer van,” dacht de tuinman, die erg nieuwsgierig van aard was.

„Zeg Merie?” vroeg hij even later, „weet jij er wat van, dat er in Robbie's konijnenhok een prachtig, groot, wit konijn zit? 't Lijkt sprekend op die Orrelavia, of hoe is die heidensche naam ook weer, van Roelof.”

„Een groot, wit konijn!” riep Marie uit, „man je droomt, 'k heb nog geen uur geleden anthraciet uit de schuur gehaald, maar in 't konijnenhok was net zoo min 'n konijn, als — als hier in m'n kopje! En bij mijn weten is er niemand in de schuur geweest.”

„Nou, ga dan kijken,” zei de tuinman boos, „ik weet toch wel of ik 'n konijn zie of niet, en dit briefje lag er bij, dat ga 'k naar binnen brengen, dan zullen we er wel meer van te weten komen.”

„Doe wat je niet laten kunt,” zei Marie.

„Binnen!” riep juffrouw Baanders, die met Robbie in de huiskamer zat, toen de tuinman aan de deur tikte.

„Zoo, Van Zon, had je wat?” vroeg ze, toen de tuinman binnenkwam.

„Hier is 'n briefje, juffrouw,” antwoordde Van Zon, „dat lag op Robbie's konijnenhok, en in 't hok zelf zit 'n groot wit konijn! Ik zeg al tegen Merie, Merie zeg ik, 't is net die Orrelavia van Roelof.”

Robbie sprong op. „Een konijn in m'n hok!” riep hij opgewonden uit. „Hoe komt dat daar! O, tante, gaat u gauw mee kijken!”

„Laten we eerst 't briefje lezen,” zei juffrouw Baanders. En over den schouder van z'n tante geleund, las Robbie: „Robbie, hier is Octavia, die mag nou van jou zijn. 't Is een dankoffer met Kerstmis, je weet wel. — Roelof.”

„Een dankoffer!” herhaalde juffrouw Baanders verbaasd, „wat bedoelt hij daarmee?”

„O, dat zal ik u zoo wel vertellen, laten we nu eerst naar Octavia gaan kijken,” drong Robbie aan.

„Dus 't is in orde?” vroeg Van Zon.

„Ja,” zei juffrouw Baanders, „'t is in orde, 't konijn hoort hier.”

„En?” vroeg Marie, toen Van Zon voorbij de keuken kwam.

„Ja, 't is net zooals ik al zei, 't is die Orrelavia van Roelof, hij schijnt 'm aan Robbie te hebben gegeven voor zijn Kerstmis, zooveel als ik er van gesnapt heb.”

„Nou, dat is lief van 'm,” vond Marie, „want hij is dol op dat konijn. Daar mot je Mien over hooren!”

„Maar hoe komt Roelof er zoo ineens bij om Octavia aan jou te geven?” vroeg Robbie's tante, toen ze even later met hem voor 't konijnenhok stond. „En wat beduidt dat nu van dat dankoffer?”

En toen vertelde Robbie zoo goed hij kon van 't gesprek, dat ze den vorigen dag met Roelof's moeder hadden ge-

had en hoe toen Roelof, om te toonen hoe blij hij was, dat z'n moeder beter was geworden, bedacht had om een kerstmis-dankoffer te geven om iemand blij en gelukkig te maken.

„'t Moest iets zijn, zei Roelof's moeder, dat je graag zelf zoudt houden, anders was 't niks waard,” besloot Robbie. „Nu, wat dat betreft is Octavia wel een echt dankoffer, want Roelof zou zijn konijn zeker graag zelf hebben willen houden. 't Zal hem zeker heel wat gekost hebben om afstand te doen van Octavia,” zei tante Marie. „Maar Robbie,” ging zij voort, „jij was toch ook zoo blij, toen mevrouw Van Waveren beter werd, zou jij ook niet een dankoffer willen geven, om daar op Kerstmis iemand blij mee te maken?”

„O, ja, tante, dat wil ik ook zoo graag. Als ik maar wist wat! Weet u wat voor me?”

„Dat moet je zelf bedenken, Robbie, daar kan ik geen raad in geven.”

„Roelof's moeder zei dat net zoo,” vertelde Robbie. „Maar nu zal ik eerst eens wat koolblaren uit den tuin halen voor Octavia en dan ga ik Roelof bedanken.”

Toen hij echter bij Roelof's huis kwam, riep Mien, die de gang aan 't dweilen was, hem door de openstaande voordeur toe:

„Ze ben allemaal uit! Roelof is met Juf naar de stad, mevrouw is met Merietje uitgegaan, waar Karel en Lucie benne, weet ik niet, in ieder geval niet thuis. Kom tegen 'n uur of drie maar terug, dan zal Roelof wel weerom zijn.”

Hè! wat vond Robbie dat saai! Hij liep den tuin in om langs het achterwegje weer naar huis te gaan. Daar zag hij ineens 't leege konijnenhok staan. O, wat was 't vreemd, dat Octavia daar niet in rond wipte! Hij kreeg

er echt even een akelig gevoel over. Maar bij de gedachte, dat Octavia nu in *zijn* hok zat en van hem hoorde, ging dat weer gauw voorbij. „'t Was toch eenig van Roelof,” peinsde hij, „om Octavia aan hem te geven,” en 't speet hem vreeselijk, dat hij hem nu niet dadelijk bedanken kon en zeggen, hoe blij hij was.

Thuisgekomen ging hij natuurlijk regelrecht naar Octavia. Hij nam 't konijn uit het hok om het wat te laten rondloopen in de schuur en amuseerde er zich een heelen tijd mee om te kijken naar de leuke sprongen, die Octavia nam om de lekkere, malsche spruitjes, die hij voor 'm uit den tuin was gaan halen, en hier en daar had rondgestrooid, te bemachtigen. Hij was ook een poos bezig om in de keukenkast naar een geschikt drinkensbakje voor Octavia te zoeken en met dat alles vloog de tijd voorbij. Toen hij de gong hoorde gaan, was hij zóó verbaasd, dat 't al twaalf uur was! Hij ving Octavia haastig op, maar toen hij 'm in 't hok zette, zag hij ineens dat leege hok van Roelof voor zich. O, wat zou Roelof z'n konijn missen! Hij schaamde zich 'n beetje, dat dit den heelen ochtend nog niet bij hem was opgekomen, maar dat hij er alleen maar aan had gedacht, hoe reuze leuk 't was om zelf een konijn te hebben! O, en waar hij ook heelemaal niet over gedacht had, dat was over wat hij als dankoffer geven zou. En overmorgen was 't al Kerstmis!

Kon hij ook maar zoo iets goeds bedenken als Roelof. Daar opeens schoot hem iets te binnen. Als hij Octavia ook eens *zijn* dankoffer liet zijn? Als hij Octavia eens aan Roelof teruggaf? Maar meteen, dat de gedachte bij hem opkwam, duwde hij ze weer weg.

Aan de koffietafel was Robbie erg stil. Of hij wou of niet, hij moest aldoor aan dat leege konijnehok van Roelof

denken en aan Octavia als dankoffer. Toen z'n tante na de koffie naar boven was gegaan om te rusten, wist Robbie niet goed wat hij doen zou, eer 't drie uur was en hij naar Roelof kon gaan. Hij had eigenlijk nergens zin in. Hij probeerde eerst om wat te lezen, toen om wat te kleuren en eindelijk om wat te werken aan een moeilijke legkaart, waar hij mee bezig was. Maar alles verveelde hem dadelijk. De gedachte om Octavia weer af te staan, vervulde hem te veel, om ergens rustig aan te kunnen blijven. O, hij wou Roelof wel erg graag blij maken door hem Octavia terug te geven, maar als hij er dan aan dacht, dat z'n konijnehok weer leeg zou staan, kòn hij er niet toe besluiten.

„Maar Roelof heeft Octavia toch ook als dankoffer gegeven,” overlegde hij bij zichzelf, „en Roelof had Octavia al zoo lang en hij pas 'n paar uur. Voor Roelof was 't dus veel erger geweest om Octavia af te staan, dan 't voor hem zou zijn.” Wacht, daar lag Roelof's briefje nog, dat zou hij nog 's lezen — hoe was 't ook weer? O, ja: „Robbie, hier is Octavia, die mag nou van jou zijn. 't Is een dankoffer met Kerstmis.”

„Een dankoffer met Kerstmis,” herhaalde Robbie peinzend, en ineens werd 't hem duidelijk, dat Roelof Octavia had afgestaan om uit blijdschap over 't herstel van zijn moeder *hem* met Kerstmis blij en gelukkig te maken. En zou hij, die toch ook zoo blij was geweest, toen Roelof's moeder beter werd, nu niet voor Roelof over hebben, wat die voor hem had overgehad? O, vast wel! Ineens was zijn besluit genomen. Octavia was Roelof's dankoffer geweest en nu zou hij *zijn* dankoffer worden. Hij zou Octavia terugbrengen en als Roelof dan straks thuis kwam zou Octavia weer in zijn eigen hok zitten.

En toen hij hiertoe besloten was, voelde de kleine jongen

zich heel gelukkig. Hij keek op de klok. 't Was kwart voor drieën. Hij kon dus nu naar Roelof gaan en Octavia meteen meenemen. Toen hij Octavia uit 't hok nam, zei hij:

„Octavia, nu ben je vandaag voor den tweeden keer een dankoffer, als je 't begrijpen kon, zou je 't vast heerlijk vinden.”

Toen Juf en Roelof uit de stad terugkwamen en Mien hen opendeed, zei ze:

„Roelof, ik zag Robbie net in den tuin, hij stond bij 't konijnenhok, ga dus maar gauw naar 'm toe.”

„Bij 't konijnenhok!” herhaalde Roelof verbaasd, maar was meteen al op weg er naar toe. Uit de verte zag hij al, dat Octavia weer in 't hok rondwipte. Daar begreep hij niets van. Even later stond hij naast Robbie en vroeg: „Heb je Octavia teruggebracht? En waarom? Was je niet blij met 'm?”

„O, vreeselijk blij, Roel, maar ik geef 'm toch aan jou terug en ik doe het net als jij, omdat ik blij ben, dat je moeder beter is geworden, en ik nu met Kerstmis een dankoffer wil geven. En o, Roel, wat heb je een blij gevoel als je een dankoffer geeft!”

„Ja, dat heb je,” zei Roelof.

Even stonden de jongens zwijgend naar Octavia

Voor den tweeden keer dankoffer.

te kijken, toen opeens Roelof's gezicht betrok. „Robbie,” zei hij, „nu heb jij een dankoffer gegeven, maar ik niet, want ik heb Octavia terug, hoe moet dat nou?”

„Daar heb ik nog heelemaal niet aan gedacht,” antwoordde Robbie, „ja, hoe moet dat nou? Weet je wat, laten we aan je moeder gaan vragen of zij er ook wat op weet, dat Octavia een dankoffer van ons allebei kan zijn?”

„Ja, laten we dat doen, Moeder weet altijd overal raad op.”

En ja, moeder wist raad. 't Duurde eerst wel een poosje, eer ze na 't eenigszins verward verhaal, dat de jongens haar deden, er achter was, hoe Octavia eerst Roelof's en toen Robbie's Kerstmis-dankoffer was geweest. Maar toen ze 't begrepen had, kwam er een heel gelukkige uitdrukking in haar oogen, omdat ze 't zoo heerlijk vond, dat de jongens, hiertoe aangedreven uit dankbaarheid voor haar herstel, getoond hadden iets te willen offeren om op het Kerstfeest een ander vreugde te bereiden.

„En, Moeder, weet u nu wat, waardoor Octavia een dankoffer van ons allebei kan zijn?” vroeg Roelof.

„Ja, ik weet wat,” antwoordde moeder. „Toen ik voor een paar maanden eens met vader op „Kinderzorg” was, liet de directeur ons de konijnen van de jongens zien en hij zei toen:

„We zouden er nog zoo erg graag een mooi wit raskonijn bij hebben. Hoe zouden jullie er nu over denken om Octavia als een Kerstgeschenk aan de jongens van „Kinderzorg” te geven?”

Dat vonden Roelof en Robbie een prachtig plan.

„Vader moet van avond toch nog naar „Kinderzorg”,

ging moeder voort, „er zijn een paar kinderen ziek. Hij kan dan Octavia in de auto meenemen.”

„Maar dan zullen wij er toch een brief aan den directeur bij schrijven,” zei Roelof, „anders weet hij niet, dat Octavia een dankoffer is, omdat u beter bent geworden en we daarom met Kerstmis iemand blij willen maken.”

„Goed, dat kunnen jullie doen,” vond moeder, „gaan jullie dan maar in de spreekkamer zitten, daar is het rustig.”

„Wat moeten we boven den brief zetten, Moeder?” vroeg Roelof.

„O, dat moeten jullie zelf maar weten,” antwoordde moeder.

Toen de brief af was, gingen de jongens een kistje opzoeken, waarin Octavia den tocht naar „Kinderzorg” kon maken. Ze vonden er een, waar ’t konijn precies in paste, en toen Octavia er goed en wel in zat, bonden ze er met touwtjes een stuk ijzergaas overheen. Karel hielp hen. Tot hun verbazing plaagde Karel hen heelemaal niet met Octavia, wat anders bij alle mogelijke en onmogelijke gelegenheden z’n gewoonte was. Hij had zelfs net gedaan, alsof hij ’t niet zag, toen Roelof en Robbie Octavia tot afscheid ieder een zoen op z’n kop gegeven hadden, eer ze hem in ’t kistje zetten. Dat kwam omdat moeder aan Karel had verteld, hoe de kleine jongens er toe gekomen waren om Octavia voor „Kinderzorg” af te staan. En met zoo iets plaagde je niet, dacht Karel.

De brief, dien dokter Van Waveren ’s avonds aan den directeur van „Kinderzorg” overhandigde, toen hij met het kistje, waarin Octavia zat, onder z’n arm, diens kantoor binnentrad, luidde als volgt:

„Lieve meneer van Kinderzorg. Hier stuurden we u ons konijn. Vader neemt het mee in de auto. 't Heet Octavia en 't is een schat van een dier. 't Was eerst mijn dankoffer voor kersmis en toen Robbie's dankoffer, omdat moeder beter is geworden. En nou is 't een dankoffer van ons allebei voor de jongens van Kinderzorg, die graag een wit raskonijn willen hebben. Dat heeft moeder bedagt. We hopen, dat ze er blei mee zijn. Wij zijn blei, omdat we Octavia geeve voor kersmis. Dag meneer.

U vriendjes Roelof en Robbie.

Toen de directeur het briefje uit had, keek hij dokter Van Waveren vragend aan. En ja, dat de directeur er niet veel van begreep, daar kon de dokter in komen. In korte woorden vertelde hij toen 't een en ander over Octavia, en hoe Roelof en Robbie er toe gekomen waren om hun konijn aan de jongens op „Kinderzorg” te geven. Toen dokter Van Waveren zweeg, bleef de directeur een oogenblik peinzend voor zich uit zitten kijken, toen zei hij:

„Dat vind ik een treffende geschiedenis, dokter. Ik hoop ze morgenavond bij de Kerstfeestviering te vertellen en moge het voorbeeld van Roelof en Robbie er ook veel van onze kinderen toe brengen, om op het Kerstfeest een dankoffer te willen geven — een ander vreugde te willen bereiden.”

11. HET BESTE DANKOFFER

't **W**as Kerstavond en in de groote zaal van „Kinderzorg” was de Kerstfeestviering in vollen gang. De predikant, die het feest leidde, had de Kerstgeschiede-

nis verteld, een paar kinderen hadden Lucas II opgezegd, „Stille nacht” was gezongen en nog andere mooie liederen, er was getracteerd, er waren kerstgeschenken rondgedeeld en nu zou tot slot van den avond de directeur nog een verhaal vertellen. Daar verheugden zich alle kinderen op. Ze wisten bij ondervinding hoe prachtig de directeur vertellen kon en hij had de gave tegelijk de oudere en de jongere kinderen te boeien. Toen hij dan ook begon:

„Van avond ga ik jullie vertellen van twee jongens en van een konijn, de jongens heeten Roelof en Robbie en het konijn draagt den niet alledaagschen naam van Octavia,” — waren ze allemaal dadelijk een en al aandacht. En die aandacht verflauwde geen oogenblik, terwijl de directeur de ons reeds bekende geschiedenis van Roelof en Robbie en Octavia vertelde. Hoe leefden de kinderen mee, toen eerst Roelof en daarna Robbie, Octavia als dankoffer afstond en hoe verrast keken ze op, toen ze hoorden, dat Octavia nu hier op „Kinderzorg” was, door Roelof en Robbie gegeven als hun gezamenlijk dankoffer en dat ze morgen allemaal Octavia zouden kunnen zien en bewonderen. En was ’t al doodstil geweest al den tijd, dat de directeur vertelde, toen hij ten slotte het briefje van de kleine jongens voorlas, kon je letterlijk een speld hooren vallen.

Toen ’t verhaal ten einde was, zweeg de directeur eenige oogenblikken om het even op de kinderen te laten inwerken, toen ging hij voort:

„En nu wil ik nog een enkel woord aan deze geschiedenis toevoegen en wel, dat ik hoop, dat jullie allen het voorbeeld van Roelof en Robbie zult willen volgen, dat jullie alen bereid wilt zijn om een dankoffer te geven, dat jullie uit blijdschap, dat ’t Kerstmis is, iets zult willen

afstaan, om een ander gelukkig mee te maken. Maar bovenal hoop ik, dat jullie je blijdschap zult toonen door je hart aan den Heer te geven. Want wie zijn hart aan den Heer geeft, geeft een Kerstgave, die meer waarde heeft dan goud of wierook of mirre, die geeft het beste van alle dankoffers.”